

**BISDOM
ROTTERDAM**

Homilie bisschop Van den Hende

Uitreiking Elisabeth certificaten en 'Brood en rozen-prijs', H. Bartholomeuskerk in Nootdorp, 16 november 2024

3 Johannes 5-8
Lucas 18, 1-8

Broeders en zusters, ik ben dankbaar dat u met zovelen bent gekomen naar deze dag. Niet vanwege de statistieken of om te kunnen zeggen: moet je eens zien wat het bisdom Rotterdam op de zaterdag op de been krijgt. Maar omdat u allemaal verbonden bent met het belangrijke werk van caritas en diaconie. Dat u dat met zoveel mensen vertegenwoordigt, stemt dankbaar, want -zo zegt het evangelie- we moeten blijven volharden in het gebed.

In het evangelie zegt de Heer: zal de Mensenzoon bij zijn komst het geloof op aarde vinden? Dat gaat niet alleen om het geloof dat wij het credo op kunnen zeggen. Maar het gaat ook over of wij de liefde die met het geloof verbonden is levend in ons midden hebben behartigd. Jezus zegt: je moet volharden in gebed. En dat geldt ook om te kunnen voortgaan op de weg van diaconie en caritas. Hoe kun je anders steeds opnieuw de liefde en de aandacht opbrengen als de Heer je niet inspireert? Hoe kun je anders steeds de zorg voor je naaste gestalte geven? In die zin horen bidden en geloof bij elkaar. En dus ook in geloof dienen, leren en vieren. En daarom ben ik dankbaar dat we vandaag met deze eucharistieviering kunnen beginnen.

Ik weet dat velen van u zich op deze dag hebben voorbereid. En menigeen heeft gezegd: fijn dat ons project ook aandacht krijgt, dat ons werk voor caritas en diaconie, het werk voor onze naaste, zichtbaar wordt ook in de bredere gemeenschap van de Kerk. Natuurlijk zal de Heer zeggen: doe het vooral met je hart en in stilte. En de beroemde bijbeltekst is dat de ene hand niet hoeft te weten wat de andere doet (Matteüs 6, 3). Maar het is wel fijn en belangrijk dat we elkaar blijven bemoedigen, dat we elkaars werk en inzet zien. En dat wij niet alleen verheugd zijn over wat we zelf tot stand brengen, maar ons ook oprecht kunnen verheugen over wat anderen doen in ons bisdom, in andere plaatsen van onze Kerk. In die zin ben je pas echt een netwerk van liefde als je niet alleen deelt in de opdracht van liefde van de Heer, maar ook kunt zien en ervaren dat die liefde, die dienst aan de naaste, bij ons geloven hoort en zo gestalte krijgt op veel plekken.

Toen ik de certificaten eerder deze week mocht tekenen, besef je pas op hoeveel terreinen u werkzaam bent, naar hoeveel mensen en omstandigheden uw aandacht uitgaat. Het is geweldig dat we zo ook in onze tijd niet verflauwen in naastenliefde en caritas. En dat we dat mogen dragen door allereerst samen te bidden en door ook in parochies te blijven bidden voor de mensen voor wie ons liefdewerk bestemd is. Bidden ook voor de omstandigheden waarin we verbetering willen brengen: licht in duisternis soms en warmte in koude. Als Jezus zegt 'volhard in het gebed' dan is dat opdat jullie die dingen die voor het Rijk van God belangrijk zijn kunnen blijven doen. Hij spoort ons aan. En als we van dag tot dag dicht bij Hem blijven met ons hart, dan kan ons hart en kunnen onze handen in Jezus' naam daar zijn waar anderen ons nodig hebben.

Dat is niet vanuit de hoogte van: ik zal wel even ergens brood brengen, ik zal wel even ergens naar luisteren of hulp aanbieden. Dan zijn we een soort Sinterklaas op een paard

die vanuit de hoogte strooit en hoopt dat de mensen bukken en elkaar verdringen om toch nog iets te kunnen oprapen. Nee, als wij caritas en diaconie beoefenen, is het ook met de waardigheid die mensen toekomt. Die waardigheid is belangrijk in het leven van hen die steun en geborgenheid zoeken. Maar ook wij laten de waardigheid van onze persoon zien als wij dat zorgvuldig doen met aandacht en met liefde.

In die zin kunnen we zien dat Jezus zelf zich nooit liet voorstaan op zijn leven van liefde. Maar wel dat Hij ons uitnodigt om dicht bij zijn hart vol liefde te blijven om van Hem te kunnen leren (Matteüs 11, 29). Paus Franciscus schreef onlangs een encycliek over het heilig hart van Jezus: Dilexit nos. God heeft zo van ons gehouden dat Hij is mens geworden. En wij mogen ons hart laten raken door die liefde van God en zelf ons hart openen om de liefde van Christus te verspreiden.

En zo is het werk van ons kerkelijk netwerk van liefde nooit klaar. En ook nooit volledig. We mogen dankbaar zijn, maar nooit alleen maar tevreden. We mogen trots zijn op wat we doen, maar tegelijkertijd ook nieuwsgierig: Hoe kan het nog beter? Hoe kunnen we nog meer getuigen van de Heer die zijn liefde in ons hart heeft gewekt?

Mogen wij vandaag na deze eucharistie elkaar bemoedigen in het werk van caritas en diaconie. En laten zien dat door ons gebed en met uw aller inzet het geloof en de liefde nog steeds leven en vitaal zijn in ons midden, om zo een instrument te kunnen zijn van de barmhartigheid van onze Heer in de wereld van nu. Amen.